

<sup>26</sup>Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá: uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, az állatokon, az egész földön és mindenben, ami a földön csúszik-mászik. <sup>27</sup>Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket. <sup>28</sup>Isten megáldotta őket és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet. Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön mozgó minden élőlényen! [...] <sup>31</sup>És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó. Így lett este, és lett reggel: hatodik nap.

Kedves Testvéreim!

„Véletlen volt, vagy gondoltál reám, azon az édes éjszakán? Hisz jól tudod: nem kértelek, nem kértem tőled az életet, és még mielőtt majd egyszer meghalok, tudnom kell, miért vagyok.” - Bródy János dalszövege a „mamától” várja a választ a kérdésre: tudnom kell, miért vagyok. Véletlen? Egy terv része?

Az évezredek során sokan keresték a választ a kérdésre: honnan jöttünk és hová tartunk? Mi végre vagyunk a világban? Valóban úgy van, ahogy a tudomány mondja: a vízből származunk, és egy véletlen műve, hogy ebihalból majom, majd ember lettünk? Vagy éppen a másik véglet, ami főként a keleti, vagy az ún. modern vallásokban cseng vissza: Isteni, angyali származásúak vagyunk? Már a görögök is azt mondták, hogy istenek leszarmazottja az ember, és a cél az, hogy visszajusson az istenek hegyére. Az ősi kultúrákból az egyiptomi, a fáraót egyenesen az isten földi megtestesülésének, képmásának mondta. A különböző vallásokban az isteni eredet kap fontos szerepet.

Pascal mondta: „az ember sem nem angyal, sem nem állat.” Pedig szeretünk így tekinteni a másikra, vagy éppen saját magunkra. Sőt sajnos elég sokszor hallhatjuk azt is, hogyan lesz az „angyalomból” „te állat”.

A bibliai teremtéstörténettel foglalkoztunk hittan órákon, és a ma délutáni istentiszteleten is figyelmeztetjük magunkat, hogy Istentől mennyi mindent kaptunk, hogy ez az egész világ, és benne mi is mind az ő teremtményei vagyunk.

A Biblia ezzel a mondattal kezdődik: *Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.* A Szentírás első sorában már benne van az, amiről évszázadok óta vitáznak: nem azzal kezdődik, hogy *ez a világ létrejöttének hivatalos leírása.* Hanem bizonyágtétel a mellett, hogy minden, ami körülvesz bennünket az nem a véletlenek műve, sem istenek játékának következménye, hanem Isten, ha mondhatni ilyet, tudatos elhatározása, cselekedete.

Mi végre vagyunk a világban? Nem véletlenül, hanem azért mert Isten ide helyezett bennünket.

A tudomány sorolja az ellenérveket, a világ nem jöhetett létre hét nap alatt, hiszen bizonyíthatóak a földtörténeti korok millió éves nagyságrendjei. Az ember kialakulása is több százezer év fejlődése. Ugyanakkor a tudomány nem tudja megcáfolni a hat napos teremtést, mégis kétségbe vonja.

Miért? Mert hihetetlen. Mert elképzelhetetlen. Mert lehetetlen.

Egy közeli barátomnak az orvosok kijelentették: nem lehet gyermekük. Még ha valami csoda folytán sikerülne is még mindig igen nagy a valószínűsége, hogy méhen kívüli terhesség várható. Csakhogy barátoméék olvasták Ábrahámnak, Annának, Zakariásnak a történeteit, amikor a lehetetlen valósággá vált. És Isten számukra is megadta, hogy megszülessen kislányuk. És az orvosok széttárták a karjukat: ja kérem, csoda. Orvosok mondják, hogy nem találnak semmiféle mintát, vagy okot arra, hogy tulajdonképpen hogyan jön létre egy emberi élet. Persze le tudják írni a folyamatokat. A sejtek találkozását, fejlődését, de, hogy miért pont ott és akkor tapad meg, ágyazódik be, ez elég nagy fejtörést okoz a számukra.

Aztán persze ott van a másik oldal is: ha Isten teremtménye az ember, akkor miért engedi meg Isten, hogy beteg gyermekek szülessenek? Tegnap a villamosra felszállt egy csapat Dawn-kóros; miért nem lehetnek ők egészségesek? Pedig valószínűleg várták őket, szeretnék volna, hogy legyenek. Elgondolkoztam ott a villamoson, amint hallgattam ezeknek az állítólag „beteg” embereknek az őszinte, vidám, izgalommal teli beszélgetését. Éppen kertészkedni mentek és izgalommal várták, hogy kezükbe vehessék a kapát, és szinte versenyeztek, hogy ki szálljon le előbb a villamosról, hogy időben odaérjenek.

Igen, tudom azt, hogy szülők szinte emberfeletti teljesítménnyel ápolják betegen született gyermekeiket, akiket valószínűleg túl is élnek, és ez egy szörnyű tudat. Ugyanakkor eszembe jut Jézus, amint járta Galilea városait és Jeruzsálem utcáit, és lépten-nyomon vakok, sánták, leprások léptek oda hozzá, hogy hozza rendbe az életüket. Hogy gyógyítsa meg őket. És ahogy a mai igében is olvashattuk: Jézus ezt megtette. De előtte egy sokkal lényegesebb dolgot tett helyre, az ember kapcsolatát az Istennel. Megbocsáttattak a bűneid – mondta a bénának. És bár nehezen tudom elképzelni, hogy Jézus ne gyógyította volna meg, ugyanakkor a történet szerint ezt csupán azért tette, mert az ott lévő írástudók istenkáromlással vádolták. <sup>6</sup>*Hogy pedig megtudjátok, hogy van hatalma az Emberfiának megbocsátani a bűnöket a földön: Kelj fel - így szólt ekkor a bénához -, vedd az ágyadat, és menj haza!"*

Vajon melyik a teljes élet? Melyik a jó élet? A Biblia tanítása ebben nagyon egységes. Az egészséges élet nem a betegségetől, nem a szenvedéstől és haláltól mentes élet, az egészséges élet az Istennel való élet.

A teremtéstörténet semmi másról nem szól. Nem tudományos magyarázatot kíván adni a hogyan jött létre az ember kérdésére, hanem azt akarja elmondani, hogy Isten szemszögéből mi az ember életének célja, mi az ember feladata ebben a világban.

Nézzük meg most alapigénket ezzel a szemüveggel.

Ha elolvassuk a teremtéstörténetet, akkor azt láthatjuk, hogy előbb Isten megteremti az életteret: világosság-sötétség, víz és égbolt, szárazföld, majd ugyanebben a sorrendben megtölti ezeket tartalommal: égitestek, vízi állatok, madarak, végül szárazföldi állatok és ember.

Minden egyes nap előtt elhangzik: és azt mondta Isten..., és általában így folytatódik: legyen. A „legyen” szó a héberben Isten korlátlan hatalmát mutatja. Nem tűr kétséget, nem ismer lehetetlent, nem kívánság, hanem parancs: legyen. És lett – így olvassuk a folytatásban: lett világosság és lettek égitestek, lett ég és tenger és lettek égi madarak és halak, lett szárazföld és lettek szárazföldi állatok. De itt egy törés van az elbeszélésben: bár az ember teremtése is így kezdődik: <sup>26</sup>*Akkor ezt mondta Isten: csak a folytatás különbözik, és eléggé különleges: Alkossunk embert.*

*Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá:*

Többes számot használ, mintha Isten itt megbeszelné magával a dolgokat. Nem az udvartartásával, hiszen eddig sem az angyalokat utasította, ezt megemlítené a történet. Nem is királyi többes mert ez a héber nyelvtől ez idegen. Isten megbeszéli a Lelkével. Mert az ember teremtéséhez szükség van a Lélekre. Alkossunk embert a képmásunkra: ez azt jelenti, hogy amit a magyar nyelv szépen kifejez, hogy az ember különleges helye a teremtett világban az, hogy az Isten képviselője legyen. Képviselje Istent. Általában a képmásról azt gondoljuk, hogy, akkor Isten egy fehér szakállas aggastyán, mert ugye magunkhoz hasonlítjuk. Pedig a szövegben nem az van, hogy az ember képmása az Isten, hanem fordítva. A képviselő pedig nem feltétlen úgy néz ki mint mi.

Ha megnézzük egy gorillát, akkor tényleg feltűnő a hasonlóság, a DNS számok is azt mutatják, hogy valamiféle rokonság felfedezhető. De a Biblia sem állít mást. Isten az embert a 6. napon teremtette az állatokkal együtt. Ember és állat ilyen szempontból elválaszthatatlan rokonságban vannak. Talán az sem véletlen, hogy Jézust születésekor jászolba fektették.

Az embert egyetlen dolog különbözteti meg az állatoktól. Ez pedig az, hogy az emberben az Isten Lelke van. Az Isten lelke, amely nem csak önmagában bennünk lévő adottság, hanem célja van. Minden ember életével célja van az Istennek. A te és az én életemmel is célja van. Isten akart téged! És Isten szeret téged! És azt szeretné, hogy vele uralkodj. Hogy vele együtt használd és élvezd a teremtett világ minden szépségét. <sup>27</sup>*Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket.*

Isten miután megteremtette az embert, feladatot bíz rá: <sup>28</sup>*Isten megáldotta őket és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet. Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön mozgó minden élőlényen!*

A feladat kettős: részvétel a teremtésben, a férfi és a nő egyesülésével, ugyanakkor ez a feladat az állatokra is rá van bízva, az állatok teremtésénél is ugyanezt olvashatjuk. Az ember másik feladata viszont egyedi: uralkodni. Nem egymáson, hanem a teremtett világon. Az uralkodás szót viszont úgy gondolom ma már meg kell magyarázni. Mert az uralkodás nem azt jelenti, hogy korlátlan hatalommal mindent úgy csinállok, ahogy nekem tetszik. Uralkodni felelősség. Az uralkodás példamutatást, a szegények ügyének felkarolását, a rám bízottak felelős hordozását jelenti. Uralkodok, ahogy Isten uralkodik felettem. A zsidóságban messiást vártak. Egy felkent királyt aki igazságosan uralkodik. Mert mi elvesztettünk valamit. Elvesztettük az uralkodás igazi értelmét. Mert nemhogy a teremtett világon, még magunkon sem tudtunk uralkodni. Isten miután megteremtette az embert jónak mondja az egész teremtettséget: [...] <sup>31</sup>*És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó. Így lett este, és lett reggel: hatodik nap.* De bár a következő nap még a nyugalom napja, valóban nyugalomban telhetett a paradicsomban, de Ádám és Éva örök ellentmondásba került az Istennel. Uralkodjatok, és ők nem uralkodtak, nem uralkodtak a saját indulataikon, nem uralkodtak a kísértésen. Pedig lett volna rá lehetőségük. Könnyű elítélni őket. De vajon mi mások vagyunk-e? Uralkodunk-e a saját kísértéseink felett? Uralkodunk-e akkor, amikor a világ csábít, hívogat? Eljártsszuk az ajándékba kapott Lelket, és maradnak az állatoknál is meglévő ösztönök, a marakodás és a sokszor önmagunkba harapás.

De hála Istennek, ő valóban elküldte azt, aki megmutatta milyen az igazi király, milyen a messiás, aki uralkodik a rájuk bízottakon, aki vezeti a népet, vezeti, hogy visszataláljon, hogy hazaérjen teremtőjéhez. Jézus megmutatta ember voltunk igazi értelmét és célját. Ő mindent odaadott az övéiért. Az életét adta érted és értem.

*Hisz jól tudod, nem kértelek, nem kértem tőled az életet.* De Isten azt mondta: én szerettem volna, hogy te legyél! Én akartalak téged! Akartalak, vágytam rád. Akármilyen is vagy! Betegen, összetörve, bénán: én szeretlek! Szeretlek és feladatot bízok rád: uralkodj velem, térj vissza a velem való közösségbe, ezért küldtem el érted a fiamat, hogy megmutassa az uralkodáshoz, az élet koronájához vezető utat.